

Kedvesemhez

Gyorsan jöttél, mint a zápor
Hős nyári napnak alkonyán,
Avagy akár a fénysugár
Hús, borús, havas tél haván.

Letiportál arany kalászt
Szívemnek magánymezején,
Teremtettél száz virágot
A bús boldogság rétfüvén.

Szerelemmel öntözted meg
A közeli akácfákat,
Kik egész évben - télen is -
Édes nektárt inhaláltak.

Bódultan ballagtam magam,
Kábultan táncoltam veled.
Mohón szíttam be mondatid,
S minden szót elhittem neked.

Inkább kívántad parfümöm
Tömény vadrózsaillatát,
Mint a patyolat levegőt,
Mi szép, szabad éltet ad.

Sápadt bőröm volt a selymed
Ezeregy csillagos éjjel,
S olyankor kis szobád megtelt
Örömmel, gyönyörrel, fénnel.

Csak a Hold mesélhet arról,
Miként keringőztünk ketten:
Akár tarka pillangók a
Dallamokkal teli csendben.

Nem énekelheti más, csak
Az éjben rengő csillagok,
Hogy általad királynővé
Az égre fel hogy illanok.

Ám varázsolsz-e égűrnővé,
Ha illatvizem elfogyott,
S csak bőröm légíze marad,
Ahelyt', mi hajdan csábitott?

Felkérsz-e még keringőre,
Ha bőrselymem gyűrötté vál',
Fogod-e majd ráncos kezem,
Ha eljön értem a halál...